

Kylän metsästysseuratoimintaa
Kurolanlahden Erämiehet ry, perustettu 1963

Seuran alkuvaiheet ja kehittyminen

Suurin metsästysseurojen perustamisinnostus ajoittui Suomessa ja myös Pohjois-Savossa 1960 –luvulle. Perustamisinnostusta vauhditti metsästyslain ja metsästysasetuksien muutokset, sekä vaikuttimena oli myös lisääntyneen hirvikannan mahdollistama hirvenmetsästys. Nämä seikat lienee ollut innoittamassa metsästysseuran perustamista Kurolanlahteenkin. Varsinkin, kun seurat oli perustettu jo Leinolanlahteen (Leinolanlahden Metsästysseura p.1956) ja Haatalaan (Haatalan Hirvimiehet p. 1958). Edellä mainittujen seurojen välissä oli vielä riittävästi ns. vapaita metsästysmaita vuokrattavaksi omankylän seuratoimintaa varten.

Kurolanlahden Erämiesten perustava kokous pidettiin 11.9. 1963 klo. 18.00 alkaen Mattilan entisessä isossa tuvassa. Metsästäjäliiton Pohjois-Savon piiristä Jaakko Miettinen oli asiantuntijana mukana selvittämässä seuran järjestäytymistä, rekisteröintiä, sekä esitteli Metsästäjäliiton mallisääntöjä. Mallisäännöt valittiinkin uuden seuran säännöiksi. Läsä perustavassa kokouksessa olivat Uno Karhunen, Pekka Karhunen, Arvi Karhunen, Ensio Karhunen, Viljo Eskelinen, Eelis Eskelinen, Esa Miettinen, Toivo Markkanen, Erkki Pääkkönen, Heikki Tuomainen, Kauko Ripatti, Matti Ruotsalainen, ja Paavo Hyvärinen. Ensimmäiseen johtokuntaan valittiin:

Pekka Karhunen, Viljo Eskelinen, Arvi Karhunen, Esa Miettinen, Uno Karhunen ja Toivo Markkanen puheenjohtajana.

Seuran toiminta lähti yleisen innostuksen vallitessa ripeästi käyntiin. Vuonna 1964 seuran oli liittynyt jo 32 jäsentä. Metsästysmaita alettiin vuokrata Kurolanlahden rantamaisemista Talluskyläntien kahtapuolta kohti Tervon rajaa niin, että ensimmäisenä vuotena saatiin vuokrattua n. 600 hehtaaria. 1966 metsästysmaata oli vuokrattu jo n. 1200 hehtaaria, jolloin metsästysmaata oli reilusti hirven kaatolupaan vaadittava määrä. Metsästysmaat lisääntyivät tuntuvasti 1984. Seura oli metsästänyt hirviä usean vuoden ajan yhdessä Tapani Hietamäen hirviseurueen kanssa (Herasen Hirvimiehet). Yhteistyö johti siihen että seurat yhdistyivät ja Herasen Hirvimiehien 10:stä jäsenestä tuli Kurolanlahden Erämiesten täysivaltaisia jäseniä. Herasen Hirvimiehelle vuokratut alueet siirrettiin Kurolanlahden Erämiehille, yht. n. 1900 hehtaaria. Uudet metsästysalueet olivat suurelta osalta Enso Gutzeitin omistuksessa. Mukana siirtyi myös erillinen Leinolanlahdessa oleva n. 500 hehtaarin Maununmäen tila, joka nykyisin on metsästysalueena Leinolanlahden Erä ry:llä. Nykyisin seuran metsästysalue on vakiintunut alueelle: Etelässä Piiskarinniementä Liesjokea myöten Liesjärveen ja sieltä Haukijärveen. Lännessä Haukijärvestä Maaningan ja Tervon rajaa myöten Kankaisentien ja Kaijanmäen välissä olevalle Huosiainen nimiselle lammelle. Pohjoisessa Huosiaisen lammesta Tornator Oy:n (Enso) pohjoisrajaa myöten kohti Viitajärveä Kurolanlahteen ja edelleen Linnunmäki –Mäkelä - Ryönä. Idässä Kurolanlahden rantueet. Alueen sisällä on muutamia tiloja, joista ei ole metsästysvuokrasopimusta, joten kyseessä ei ole täysin yhtenäinen metsästysalue. Kokonaismetsästyspinta-ala on nykyisin n. 4250 hehtaaria, joista pienriistan metsästysalue n. 2500 hehtaaria. Jäsenmäärä 2007 lopussa 73 jäsentä. Nykyisin suuren osan jäsenistöstä voidaan sanoa olevan kannattaja jäseniä, jotka eivät juurikaan metsästä, mutta haluavat olla hengessä mukana maksamalla jäsenmaksunsa.

Myös kunniajäsenien määrä on lisääntynyt, koska 70 vuotta täyttänyt jäsen pääsee seuran kunniajäseneksi.

Toimihenkilöt

Kurolanlahden Erämiesten pitkäaikaisin puheenjohtaja on ollut Toivo Markkanen alias ”Markkas Topi”. Toivo oli puheenjohtana seuran perustamisesta lähtien lähes yhtäjaksoisesti 16 vuoden ajan (1963- 1975 ja 1977- 1979) Heikki Tuomainen 1976, Toivo Kiminki 10 vuotta (1980 – 1989) Juhani Nuutinen 4 vuotta 1990 – 1993, ja Reino Sorsa vuodesta 1994.

Seuran sihteereinä on toimineet Esa Miettinen, Heikki Karhunen, Eino Hyvärinen, Matti Duus (10 v.), Timo Karhunen (3 v.), Reino Sorsa (10 v.), Martti Lilja (6 v.) ja Markku Venäläinen vuodesta 2000.

Rahastonhoitajina ovat toimineet: Pentti Sven, Heikki Karhunen, Eino Hyvärinen, Matti Duus, Esko Leinonen, Helmi Hyvärinen, Otto Kuosmanen, Jari Jääskeläinen, Mervi Asikainen, Martti Lilja ja Markku Venäläinen.

Johtokunnan pitkäaikaisia jäseniä ovat olleet mm. Kauko Ripatti, Pentti Sven, Heikki Tuomainen, Matti Duus, Veikko Jumpponen, Esko Leinonen, Matti Haikonen, Toivo Karvonen, Voitto Vauhkonen ja Harri Ekonsalo.

Seurassa ei ole ollut varsinaista naisjaostoa, mutta toimivassa seurassa naisten toiminnan merkitys on tärkeä. Aktiivisesti mukana olleita naisia on muiden muassa Toini Ripatti, Eeva Tuomainen, Helmi Hyvärinen ja Lea Leinonen. Tyyne Antikaisen keittämät herkulliset hirtit ovat useimman hirtteijaisvieraan muistissa. Riitta Venäläinen taitaa hyvän rantakalan salat, josta seuran jäsenet perheineen on saaneet nauttia vuotuisessa rantakala tapahtumassa metsästysmajalla Salmi-Valkeisen rannalla.

Perinteen mukaan Tapio on metsän isäntä, mutta Anna/Annikki sen emäntä. Anna oli alun perin saksalainen pyhimys 500-luvulla, Suomessa hänet tunnettiin 1200-luvulta riistaonnen antajana. Hänellä oli piikoa yhdeksän – viisi – kuusi käskyläistä.

Suomalainen metsämies loitsusi perinteisesti metsälle mennessään:

Annikki metsän emäntä
Avaa rahainen aitta
Metsän linna liukahuta

Näin ollen naisten/ emäntien mukana olo metsästysseuran toiminnassa on vähintäänkin kohtuullista ja jo historiankin arvon mukaista.

Metsästys

Pienriistaa on metsästännyt suuri osa jäsenistöstä. Toiset pitävät metsäkanalintujen metsästämisestä. Oiva kaveri hommassa on hyvä lintukoira, jonka haukuun on päästy poksauttamaan monet homenokat, koppelot ja teeret. Toiset pitävät enemmän jänisjahdeista. Syksyllä ajokoirien jänisajot kaikkuvat ja haulikon laukaukset kertovat että, pupu on saatu jälleen pataan pantavaksi. Jäniksiä onkin riittänyt hyvin metsästettäväksi varsinkin viime vuosina.

1960-luvulla metsäkanalintu kannat pieneni rajusti, jolloin otettiin riistakiintiöt käyttöön. Aluksi kiintiöt oli n. 10 otusta. Vuonna 1966 esimerkiksi 2 metsoa, 4 teertä ja 5 jänistä. 1974 kiintiö oli vain oli viisi otusta ja vuonna 1976 oli pyykin mukana tuossa kiintiössä. Ketun ja näädan ampumisesta voitiin kiintiötä korottaa. Riistalle perustettiin rauhoitusalueita, ajoittain koppelot ja ukkometsäkin olivat rauhoitettuja osin läänikohtaisilla määräyksillä.

Kiintiöillä oli sekin positiivinen vaikutus, että eräjutut asettuivat oikeisiin mittasuhteisiin. Ei ollut kovin viisasta leuhkia kylällä ampumillaan saalismäärillä. Pienentyneitä riistakantoja on koetettu parantaa riistanhoidolla. Jo vuonna 1964 tehtiin porukalla telkän pönttöjä ja aseteltiin niitä ympäri metsästysaluetta vesistöjen rannoille. 1974 laitettiin teerille ruokinta-automaatit Suurelle suolle. Teerien ruokintaa jatkettiin suolla toistakymmentä vuotta. Teerien ruokinnan lopetti tutkimustulokset, jonka mukaan ruokinnasta ei ole vastaavaa hyötyä, jopa päinvastoin, Petojen on helpompi napata teeri niiden ruokaillessa automaateilla.

Jatkossa pienpetojen pyyntiä tehostettiin, alettiin maksaa pienpedoista pyyntipalkkioita eli tapporahoja. Palkkiota on saanut ketusta, näädestä, villiminkistä ja supikoirasta. Palkkioiden suuruus oli 1980 –luvun alussa esim. supi ja ja minkki 10 mk, näättä 30 mk ja kettu 50 mk. Lisäksi käytiin saamassa sakilla oppia pyyntiloukkujen rakentamisesta ja opeteltiin tehokkaampia pyyntitapoja. Etenkin pienpedoista tulokaslajit kuten villiminkki ja supikoira lisääntyvät nopeasti.

Suurpedot, kuten karhua tai sutta ei seuran alueella juurikaan ole esiintynyt. Viime vuosina karhusta on tullut kuitenkin useita havaintoja.

Suden metsästys kokemusta kuitenkin seuralla löytyy 1960 ja 1970 alusta. Suden metsästys oli vielä vapaata. Suden metsästysporukka koostui useiden seurojen innokkaimmista metsästäjistä.

Eräs tällainen susijahti oli Herasen maisemissa 1970 luvun alkupuolella. Tuli tieto, että suden jäljet on havaittu Herasella. Jälkipartiot saivatkin pian otuksen jäljet kartoitettua. Olin paikaksi varmistui Herasenmäki. Jahtimiehiä hälytettiin paikalle ympäri pitäjää ja paikalle saapuikin jahtimiehiä riittävästi. Passipaikat jaettiin ja ajo järjestettiin. Markkas Topin passipaikaksi tuli Herasenjärven eteläpää, josta oli hyvä näköala aukeaksi hakattuun mäkirinteeseen. Ei Topi kerennyt kauan olla passissa kun havaitsi eläimen juoksevan Herasen mäen rinnettä, matkaa n. 300 m. Matka on pitkä, aprikoi Topi, mutta pakko yrittää. Ja niin- tähtäys – laukaus. Otus kiepsahtaa ja jää paikalleen. Perhana .. sattuko?-, täytyy varmistaa –laukaus – laukaus. Otus hievahtakaan – on mentävä katsomaan. Ei painaneet passitamineet, eikä haitannut hengästyminen kun Topi nousi ylös rinnettä kohti saalista. Siinähan se on samassa paikassa ”susi ”, ei ...kele, mikä tämä on? Tupsukorva ...tana! Pikku hiljaa muutkin passimiehet ehättävät kaatoa ihmettelemään, saatua saalista ja ampumamatkaa, miten tuolta matkalta voi yleensä saada osuman. Tuohon aikaan ilves oli rauhoitettu, joten vahinko oli tapahtunut. Täytyi pitää neuvonpito, jossa päätettiin pitää ns. niukkaa tiedotuslinjaa, eli sutta ei saatu. Saalis pantiin louhon koloon. Kun havaittuja jälkiä tutkittiin tarkemmin, huomattiin niiden olevan samanlaisia kuin kaadetulla otuksella. Luvalliseen ilveksen metsästykseen päästiin 1987, kun lupa saatiin yhdessä Petsamon Erän, Leinolanlahden Metsästysseuran ja Metsästys- kalastusseura Joukahaisen kanssa.

Jahtia seurattiin yhtenä päivänä radion välityksellä, kun Ylen alueradio Kuopion län välitti jahdin tapahtumia ympäri maakuntaa. Sinä päivänä ei kaatoa saatu, mutta vähän myöhemmin kaato onnistui. Jahtia johti Pekka Väisänen Petsamon Erästä, kaataja oli Tapio Eskelinen samasta seurasta. Ilvestä on päästy jahtaamaan sen jälkeen lähes vuosittain. Yhteislupaan on tullut muutama seura lisää.

Hirven metsästyksen vaiheita

Vuonna 1966 seura anoi hirvenkaato lupaa, muttei saanut. Ensimmäinen jahtilupa saatiin seuraavana vuonna. Ensimmäinen jahtipäivä oli lokakuun puolenvälin

sunnuntai ja suuntana Raatteen salo, johtajana Toivo Markkanen. Sää oli pilvipoutainen, yöllä oli satanut lunta ja into oli korkealla. Verraten pian onnisti. Veikko Jumpposen ja Erkki Pääkkösen yhteislaukaus koitui suuren 14-piikkisen hirviuroksen kohtaloksi. Matkaa tien varteen oli useita kilometrejä. Onneksi Arvi Karhunen saatiin panemaan Simo- hevonen valjaisiin ja saalis huonosta maastosta huolimatta onnellisesti Halmemäkeen, jossa osa kyläläisiä tiesi jo odotella. Veikko Jumpponen pääsi vielä Savon Sanomien sivuille poseraamaan ison hirvenpään kanssa. Nuorisoseurantalo joutui kovalle koetukselle, kun peijaisissa oli yli 200 henkeä. Silloin alkanut peijaisperinne on jatkunut vilkkaana näihin päiviin saakka. Peijaisiltana perinteisesti miehitetään parhaat passipaikat talon takana jo hyvissä ajoin.

Hirvenkaatoja on vuosien varrella kertynyt eniten Veikko Jumpposelle, Veikko on kaatanut näihin päiviin mennessä reilusti yli 90- hirveä. Legentaarisesti hirvenkaatajaksi voi syyllä sanoa myös Toivo Kiminkiä. Topi kaatoi yli 40- hirveä. Toivo menehtyi vaikean sairauden murtama 46-vuotiaana 1992. Topin vetovoimaa hirviin ihmeteltiin, kuinka ne sattuvat hänen passiin, olipa passipaikka missä tahansa. Yleisesti porukassa sanottiin: ”Topi ampuu hirven, vaikka passipaikka olisi perunakuopassa”

Yli kahden vuosikymmenen ajan metsästysmuotona oli passiketju ja miesajo. Ajo- ja passivuoroja vaihdettiin vuoropäivin. Mukana oli myös miehiä, jotka toimivat ainoastaan ajomiehinä. Jahtitilanteet olivat aina 1980-luvunpuleen väliin asti erilaisia kuin nykyisin. Ei ollut metsäteitä, ”kehäkolmosia” tai muitakaan ns. metsätiepistoja. Matkat piti taittaa pitkälti jalkaisin. Maastojen tunteminen, karttojen ja kompassin lukeminen oli arvossaan. Ilman sitä eivät ajomiehet osaisi suunnistaa sovitusti passiketjuun. Suunnistusvirheitä sattui silloin tällöin.

Eräs tapaus sattui 1980 luvun alkupuolella. Suunniteltiin aamulla jahtitilanne, jossa ajomiehet lähtivät Raatteiselta määränpäänä Kangas-Valkeiseen ulottuva ns. Enson linja. Kolmen ajomiehen ryhmä sai tehtäväksi mennä autolla Tuppilahden tietä Tuppi-Valkeisen pohjoispäähän, sieltä jalan kunnan rajalle ja etenemään ajoketjuna Kangas-Valkeisen eteläpäähän, tarkoituksena estää hirvien pääsy Tervon puolelle. Kangas-Valkeisin eteläpäähän sijoitetut passimiehet eivät saaneet ryhmästä mitään havaintoa. Arveltiin että miehet on menneet takaisin autolleen ja tulevat sillä Heraselle. Muu porukka jatkoi jahtia normaalisti, ajettiin Herasenmäki, sitten Kaijanmäki.

Ilta alkoi jo hämärtää, eikä ajomiehiä näkynyt ei kuulunut. Päätettiin lähteä ottamaan selvää minne miehet on menneet. Oltiin menossa Herasentietä myöten Suholanrinnettä ylös, kun kadonneet ajomiehet lampsi tietä myöten vastaan. Arvatenkin oli vinoilun paikka.

”Hä-häh eksyttä ” hehkutti Markkas Topi.

”Kuule Topi! Jos myö oes eksytty, niin myö ei oltas tässä”, oli porukalla vastaus valmiina.

Vähän myöhemmin porukka kertoi retkestään. He lähtivät sovitusti Tuppilahden tieltä. Jonkin aikaa taivallettuaan tuli tie vastaan. Vähän aikaa ihmeteltiin: mikä tie ja kenen auto? Ja kun selvisi, että tie on se mistä lähdettiin ja autokin on kovin tuttu, niin otettiin uusi yritys. Seuraava tunnistettu kohde oli Raatteisin tien päässä oleva laani. Ajomiesryhmä ei antanut periksi, vaan oli mieltä, että nyt osataan Heraselle. Eikä ohi mennytkään, kuin muutama kilometri. Hämärissä tultiin Petsamon koulun lähelle Petsamon tielle. Siinä vaiheessa tuumattiin, että on mennään loppupätkä tietä myöten, ”kun kohtahan tuo pimmeekii tulloo”.

Ajokuninkaan titteliä on kantanut Eemil ”Emppu” Jauhiainen. Vielä 80-vuotiaana, 1908 syntynyt Emppu, oli mukana jahdissa siinä kuin muutkin.. Ensimmäisenä jahtipäivänä teki tuoreesta puusta topakan kepin, joka oli hyvä apu ajoreitillä. Kepillä hän koputteli puiden kylkiin. Koputtelu kuuluikin hyvin hirville ja toisille ajomiehille.

Ajon erikoismiehiin kuulunut myös Heikki Tuomainen, Paavo Koponen ja Paavo Kiminki. Hyvän maastontuntijana Heikki johdatti ajoketjun sinne minne pitikin.

Jos alueella oli hirviä, niin todennäköisesti ne myös tuli passilinjaan.

Koposen Paavon erottuva ääni kuului hyvin passimiehille huonommallakin kelillä. Kimingin Paavolle oli hirvien liikkeet oli tuttuja pikkupojasta lähtien. Hän piti tarkasti lukua siitä, mistä ja mihin suuntaan hirvet ylittivät Talluskylän tietä. Paavo osasi tunnistaa minkälaisia hirviä oli liikkunut ja oliko vassoja porukassa. Tiedot Paavo raportoi hirviporukalle. Tiedot kiinnosti myös naapuriseuraa, niin että eräs ko. seuran isäntämies lupasi tiedoista Paavolle rummut. Ja niin Paavo oli kertomansa mukaan antanut hirvitietoja myös naapureille. Luvattua palkkiota ei kuulunut, mutta tiedustelut jatkoi. Niinpä Paavo päättikin: Kun ei rumpuja – ei tiedotkaan tarvitse pitää paikkaansa. Kun sitten Paavolle tultiin ihmettelemään, ettei niillä alueilla ollut hirviä, ei näkynyt jälkeäkään. ”Eikä rumpuja kuuluna”, oli Paavo tuumannut vastaukseksi. Paavon elämä päättyi lokakuussa 1998 väkivaltaisesti.

Hirvijahti oli aloitettu viikkoa ennen, kun kadonneeksi ilmoitettu Paavo löytyi etsinnöissä surmattuna kotitaltaan, läheltä Maihlampea. Tapaus synkensi koko kylän elämää, etenkin jahtikavereita, mm. perinteisiä hirvipeijaisia ei sinä syksynä pidetty.

Miesajot ovat nykyisin melko harvinaisia. Ajomiehet on korvannut hirvikoirat.

Veikko Jumpponen ja Toivo Karvonen ovat olleet koiranohjaajia jo vuosien ajan.

Jahtimiehet muistavat etenkin Veikon Karjalan karhukoirat Patun ja Murren . Samaa rotua ovat myös Toivon Viena, sekä Vienen pennut Kouta ja Tiera. Aatu Piispasen koirat on nuoria Itä-Siperian laikoja Olga ja Killi

Hirvijahtiin kuuluu ehdottomasti nuotiot ja makkaranpaisto. Tervaskantoja on vielä löytynyt etenkin saloilta. Ilman makkaranpaistoa ja nuotiolla kuultavia tarinoita, huulenheimtoa, puuttuisi jahdista paljon. Varsinaiseksi nuotiomestariksi voi sanoa Eino Hyväristä. Einolla lienee jonkun sortin ”tervasvainu”. Tauon tullessa tervas löytyy. Alkaa kuulua kirveen kaputtelu ja pian tuoksahtaa tervassavu.

Juttujen ja tarinoiden kertojista Aatos Aapa sai porukan kuuntelemaan tarinan loppuun asti. Aatos osasi säilyttää tarinan juonen. Kun tarinan juoni selvisi porukalle, seurasi sitä naurun hörötys pitkän aikaa. Muita hyviä juttujen kertojia on mm. Antti Karhunen, Eino Haatainen ja Erkki Konttinen.

Herasen kämppä on jäänyt lähtemättömästi hirvimiesten mieleen. Kämppä toimi porukan kokoontumispaikkana 1980- luvun alusta. 2000 -luvun puolelle Kämpällä pidettiin perinteiseksi muodostuneet jahdin aloittajaiset. Jahdin päätyttyä kokoonnuttiin kämpälle uudelleen. Molemmissa tapauksissa se tarkoitti saunomista ja yöpymistä kämpällä. Se oli hirviporukalle verraton paikka. Sinne mahtui koko porukka ja tilavan saunan lauteille lähes kymmenkunta miestä kerrallaan.

Illan menu oli hirvikeitto tai paistetut muikut. Muikun paistajana oli Pentti Sven. Pentillä oli kovatyö paistamisen ohella hätistellä pitkäkyntisiä, joille paistettujen muikkujen herkullinen tuoksu oli liikaa. Muikkujen syönti myös janotti. Illaksi oli kukin hommannut tuikeita vesiä, itselleen ja kaverille tarjottavaksi.

Kortin peluu kuului illan ohjelmaan. Innokkaita kortinpelaajia oli mm. Eino Hyvärinen, Einari Toivanen, Osmo Karhunen, Pauli Hujanen ja Pentti Sven. Muutamien kymmenien pennien nokitukset piti potit kohtuullisina. Joskus pelien venyessä pikkutunneille panokset saattoi koveta. Kävipä joskus niin että, kirkonkylänpuolen miehiltä, toiselta meni talo ja toiselta ”mersu”. Tosin kortit oli jo siinä vaiheessa sen verran sekaisin, että seuraavana päivänä menetetty omaisuus palautui pienen leukailun jälkeen entisille omistajilleen. 2000 luvun alkupuolella Stora Enso luopui kämpän omistustuksesta. Sen jälkeen on kokoonnuttu seuran metsästysmajalla Salmi-Valkeisen rannalla. Maja on sen verran pieni, ettei porukan Herasen kämpän tapaiset yliyön kokoontumiset onnistu.

Hirvenmetsästystä johtaa metsästyksenjohtaja. Tässä tehtävässä on vuosien varrella toimineet : Toivo Markkanen, Toivo Kiminki, Matti Haikonen, Martti Lilja ja Reino Sorsa

Metsästysmajan ym. rakentaminen

Oman metsästysmajan rakentaminen antoi merkittävän sysäyksen seuran toiminnalle. Syksyllä 1968 muutamia jänismiehiä istui tulilla nykyisellä metsästysmajan paikalla. Siitä kertyi puheeksi metsästysmajan tarve. Paikkaa ei tarvinnut kauan tarvinnut miesten mieltä. Kun katsoi ympärilleen, voi todeta paikan löytyneen. Asia pantiin pikimmiten vireille. Aivan ilman kritiikkiä ei hanke edennyt. ” Siitä tulloo vuan ukkojen juomapaikka”, oli jotkut kylän emännät todenneet.

Maan silloinen omistaja Kosti Räisänen suostui ensimmäisellä pyynnöllä vuokraamaan tontin ilman korvausta. Sahapuut saatiin lahjoituksena maanomistajilta, jotka Toivo Rissanen sitten sahasi. Hiekka ja puutavara kuljetettiin vapunpäivänä 1969 Salmi-Valkeisen rantaan. Sementtien ja kattopeltien kantamisessa tarvittiin raakaa voimaa. Sitähän löytyi kahdesta väkivahvasta miehestä. Ripatin Kauko ja Jumpposen Veikko kantoivat sementtisäkit selässään Raatteen puroilta Salmi-Valkeisen rantaan kivikkoista polkua levähtämättä. Talkoita pidettiin joka sunnuntai ja elokuussa olivat harjannostajaiset ja sauna kylvettävässä kunnossa.

Ensimmäisen kiukaan teki seppä Erkki Reijonen. Palkaksi sovittiin tasan yksi jänis, joka kiuasmestarille syksyllä sitten toimitettiin. Varsinaiset tupaantuliaiset pidettiin elokuussa 1970 rantakalan ja kahvin merkeissä.

Majan vuokrasopimusta on uusittu viimeksi nykyisen maaomistajan Matti Haikosen kanssa 1996. Samoihin aikoihin tehtiin seuran toimesta tie, jota myöten pääsee autolla majalle asti. 1998 seura sai lahjoituksen Juhani Soinisen perikunnalta. Kyseessä oli Maihmäen hirsinen aittarakennus. Aitta purettiin ja siirrettiin Salmi-Valkeisen rannalle. Aitta muutettiin saunaksi, jossa ensimmäiset lölyt otettiin 1999. Sitten on rakennettu pyöreästä haavasta puuvaja.

Seuran alkuaikoina hirviporukka teki hirvien nylkemisen ja paloittelun Jumpposella Kukkoharjussa. 1978 seura on vuokrasi hirvimiesten käyttöön entisen Kimingin puimalan lahtiliiteriksi. Rakennukseen on tehty aikaa myöten kylmiötilat, johon mahtuu 5-7 hirvenruhoa koosta riippuen. Lisäksi liiterille on tehty parkkitilaa ja kota kokoontumista varten.

Seuran talous

Seuran talous on ollut vaatimattomalla, mutta vakaalla pohjalla. Esimerkiksi tilinpäätös vuodelta 1963 osoitti tuloja 40 mk ja menoja 40 mk. Liittymismaksu oli

silloin 2 mk ja jäsenmaksu 3 mk vuodessa. Tämän päivän vastaavat luvut ovat liittymismaksu 200 € ja jäsenmaksu 30 € vuodessa. Seuran tarkoitustaan ei ole kerätä voittoa ja toiminta on perustunut vapaaehtoisuuteen ja talkoohenkeen. Esimerkiksi rakennushankkeisiin tarvittavat varat on hankittu talkoilla. On tehty metsän istutuksia ja sähkölinjojen raivausta, joista saadut rahat on menneet seuran tilille. Seuran alkuvaiheissa varojen hankkimiseksi järjestettiin myös tansseja NS-talolla.

Seuran onneksi on jäsenistössä ollut eri alojen ammattilaisia. Maansiirtoon yms. konevoimaa on löytynyt Eino Hyväriseltä, Heikki Tuomaiselta ja Matti Haikoselta. Kirvesmiestaitoa on tarjonnut Kauko Ripatti, Veikko Jumpponen ja Martti Lilja. Maalareina Pentti Sven ja Teppo Rutonen. Lasi hommat onnistuu Pertti Reijoselta. Metalliosaamista löytyy Erkki Konttiselta ja Toivo Karvoselta. Aktiivisia talkoomiehiä on ollut esim. Antti Karhunen, Aulis Jäntti, Otto Kuosmanen, Timo Karhunen, Jorma Rosilainen ja Kimingin veljekset Toivo, Pentti, Matti ja Paavo. Iso merkitys hankkeiden onnistumiselle on ollut myös maanomistajien puutavara lahjoitukset.

Yhteistyö

Seura on kuulunut perustamisestaan lähtien Suomen Metsästäjäliittoon. Jäsenyyden ansiosta seuran jäsenet ovat voineet osallistua liiton riistanhoitotyön koulutuksiin. Metsästäjäliitolla on paljon kilpailutoimintaa. Riistapolku-, hirvenhiihto- hirvenjuoksu kilpailut. Luodikko-, haulikko-, hirviammuntakilpailut ovat metsästäjäliiton suosittuja kilpailumuotoja. Menestyneimpiä kilpailijoita on olleet seurassa esim. Veikko Jumpponen, Otto Kuosmanen, Matti Kiminki ja Heikki Juntunen. Suomen Metsästäjäliiton Pohjois-Savon piirihallituksen jäsenenä on olleet Reino Sorsa ja Toivo Karvonen.

Maaningan Riistahoitoyhdistyksen toiminnassa mukana olleita on mm. Esko Leinonen, riistavalvojana, Toivo Kiminki, Matti Haikonen ja Reino Sorsa hirvenammuntakokeen vastaan ottajina. Matti Haikonen ja Veikko Jumpponen ovat pitkäaikaisia johtokunnan jäseniä. Reino Sorsa rhy:n puheenjohtajana (18 v). Pohjois-Savon Riistanhoitopiirin hallituksessa jäsenenä on olleet Matti Haikonen ja Reino Sorsa.

1990 alussa seura liittyi Suomen Kennelliittoon. Koiraharrastajia on ollut jossain määrin seuran perustamista lähtien. Alueita on myönnetty linnunhaukku-, hirvenhaukku- ja jäniksen ajokokeisiin. Myös muutamia jäljestämiskokeita on seuran alueella järjestetty. Viime vuosina on järjestetty seuran toimesta linnunhaukkukokeita ja 2008 ensimmäiset ajokokeet. Seuran jäseniä on koulutautunut kokeiden tuomareiksi. Aktiivisia kenneltoiminnassa mukana olleita jäseniä on mm. Martti Lilja, Harri Ekonsalo, Veikko Jumpponen, Toivo Karvonen ja Lea Tuovinen. Paitsi tarkat osumat aseilla ovat tarkat tarkat kameranlaukaukset kuuluneet seuran jäsenten harrastuksiin. Toivo Karvonen ja Esko Leinonen ovat kunnostautuneet erä- ja luontokuvaajina.

Metsästysseuralla ei toimintamahdollisuuksia ilman hyvää yhteistyötä maanomistajien kanssa. Seuran yhteistyö maanomistajien kanssa on ollut hyvää. Tämän päivän metsästys ei ole elinkeinonomaista riistanpyyntiä, vaan yhtäläinen nautinto saadaan jo pelkästä luonnossa liikkumisesta. Tämä opettaa metsästäjää/erämiestä väistämättä myös luonnon ja elämän kunnioittamiseen.

Kirjoituksen lähteinä käytetty:
Juhani Nuutinen, seuran 25 v. historiikki 1988
Seuran kokousten pöytäkirjat
Seuran jäsenten kertomukset
Kirjoittajan omat kokemukset

09/2008 Reino Sorsa